

Sygn. akt IV Ka 469/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

Sędziowie: SSO Lidia Haj

SSR del. Halina Almert

Protokolant: st. prot. Ewa Krzyk

przy udziale Marty Gdańskiej-Kusior Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 roku, sprawy

P. P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 21 marca 2014r. sygn. akt II K 346/13/S

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Lidia Haj SSO Jadwiga Żmudzka SSR Halina Almert

Sygn. akt IV Ka 469/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 lipca 2014 roku

P. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 listopada 2012r. w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością dowodu osobistego, kosmetyków, kluczy od mieszkania i pieniędzy w kwocie 230 zł o łącznej wartości strat 1 000 zł na szkodę M. A. poprzez użycie wobec niej przemocy w postaci uderzenia ręką w twarz, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach 64 § 1 k.k., za przestępstwo kradzieży,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w dniu 19 stycznia 2013r. w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki A. (...) o wartości 1500 zł na szkodę M. K. poprzez użycie wobec niej przemocy w postaci popchnięcia, przy czym zarzucanego czynu dopuścił

się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo kradzieży,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia, Wydział (...) w Krakowie wyrokiem z dnia 21 marca 2012 roku, sygn. akt II K 346/13/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego P. P. za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2012r. w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością dowodu osobistego, kosmetyków, kluczy do mieszkania i pieniędzy w kwocie 230 zł, o łącznej wartości strat 230 zł na szkodę M. A. poprzez użycie wobec niej przemocy w postaci uderzenia ręką w twarz, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dn. 8 listopada 2005 r. (sygn. akt. II K 313/05) za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 30 marca 2011 r. do 29 sierpnia 2011 r. – z zaliczeniem okresu od dn. 20 stycznia 2007 r. do dn. 21 stycznia 2009 r., co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego P. P. za winnego tego, że w dniu 19 stycznia 2013 r. w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki A. (...) o wartości 1500 zł na szkodę M. K. poprzez użycie wobec niej przemocy w postaci popchnięcia, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Oświęcimiu z dn. 8 listopada 2005 r. (sygn. akt. II K 313/05) za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 30 marca 2011 r. do 29 sierpnia 2011 r. – z zaliczeniem okresu od dn. 20 stycznia 2007 r. do dn. 21 stycznia 2009 r., co stanowi występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce w/w jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych względem oskarżonego w pkt. I i II wyroku orzeka względem oskarżonego P. P. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. A. kwoty 930 (dziewięćset trzydzieści) złotych;

V. na mocy art. 63 §1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od 19 stycznia 2013 r. do dnia 21 stycznia 2013 r.

VI. na zasadzie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze oraz par 14 ust. 2 pkt. 3, par 16 i par 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. wynagrodzenie w kwocie 929, 88 (dziewięćset dwadzieścia dziewięć 88/100) złotych tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na zasadzie art. 624 k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia, w postaci przyjęcia, iż oskarżony P. P. dopuścił się przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. na szkodę M. A. podczas gdy w toku postępowania nie ujawniono dowodów, które pozwalałyby na wskazanie, iż oskarżony dokonał rozboju na szkodę pokrzywdzonej M. A., która nie rozpoznała sprawcy w osobie oskarżonego, a pozostałe dowody zebrane w toku postępowania również nie pozwalają na przypisanie mu sprawstwa zarzucanego czynu.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia, w postaci przyjęcia, iż oskarżony P. P. dopuścił się przestępstwa z art. 280 § 1 kk na szkodę M. K. poprzez ustalenie, że oskarżony zastosował wobec pokrzywdzonej przemoc, oraz, że ukrył laptop marki A. (...), czym wypełnił znamiona przestępstwa, o którym mowa powyżej, podczas gdy w toku postępowania nie ujawniono dowodów, które mogłyby w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości stwierdzić, że oskarżony pchnął czy szarpnął pokrzywdzoną, a nie, że jedynie szarpał torbę z laptopem. Podobnie w przypadku rozważania znamienia ukrycia laptopa, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób stwierdzić, że oskarżony ukrył laptop, dowody wskazują bowiem jedynie na jego porzucenie przez oskarżonego.

III. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji poprzez brak dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych i oparcia wyroku na całokształcie ujawnionych okoliczności, oraz doprowadzenie do wykrycia sprawcy oraz zadbania o to, aby osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności za czyn którego nie popełniła podczas gdy z przywołanych w zarzucie przepisów ustawy karnej procesowej wynika obowiązek Sądu na tyle wszechstronnego ujawnienia i wyjaśnienia okoliczności sprawy, ażeby możliwe było dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych i oparcie orzeczenia – poprzedzonego oceną dowodów przeprowadzoną z uwzględnieniem zasad obiektywizmu i domniemania niewinności – na całokształcie wyjawionych w toku postępowania okoliczności faktycznych, oraz doprowadzenie do wykrycia rzeczywistego sprawcy przestępstwa, czego w niniejszej sprawie w zakresie zarzutu popełnienia przestępstwa na szkodę M. A., Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie uczynił.

IV. Nawet przyjmując, że Sąd w sposób trafny ustalił stan faktyczny, rażąco niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary z każdy czyn 3 lat pozbawienia wolności, oraz kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy czyny popełnione przez oskarżonego nie stanowiły przestępstw zasługujących na tak surowy wymiar kary, w szczególności w sytuacji, gdy orzeczone kary przekraczają o połowę wnioskowaną przez prokuratora karę za każde przestępstwo zarzucane oskarżonemu, a kara łączna przekracza wniosek prokuratora w tym zakresie o 1/3.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Odwoławczy rozważył, co następuje:

Wszystkie zarzuty podniesione w apelacji są chybione i apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy oskarżonego, kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów, poczynił trafne ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie i zasadnie wykazał, że w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy należy przypisać oskarżonemu P. P. zrealizowanie znamion obu zarzucanych mu przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy, dokonując oceny dowodów, nie naruszył art. 7 k.p.k. Kontrola instancyjna stwierdza bowiem, że Sąd Rejonowy przeprowadził obszernie postępowanie dowodowe i dokonał skrupulatnej oraz wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena wszystkich dowodów, wbrew zarzutowi apelacji, jest oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności. W pisemnych motywach wyroku, Sąd odniósł się szczegółowo do wszystkich przeprowadzonych dowodów, wskazując, którym dowodom i w jakiej części dał wiarę, a którym wiary odmówił, argumentując przyczyny takiego postąpienia. Rozumowanie Sądu w kwestii dokonanej oceny wszystkich dowodów pozbawione jest cech dowolności, sprzeczności, niejasności. Wszystkie dowody ocenione zostały z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz wskazań wiedzy. Tym samym ocena dowodów, jako zgodna z art. 7 k.p.k., z ochrony tego przepisu korzysta. Opierając się na takiej ocenie dowodów Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i trafnie przypisał oskarżonemu sprawstwo i winę.

Kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodność z treścią dowodu, pominięcie pewnych dowodów), lub logicznej (błędne rozumowanie i wnioskowanie), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie wykazuje tego rodzaju błędów. Apelujący nie wykazał, ażeby ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Rejonowy sprzeczna była z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, czy wskazaniem wiedzy. Apelacja sprowadza się m. in. do krytyki oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, przedstawienia własnych wniosków z przeprowadzonych dowodów i zaprezentowania ustaleń faktycznych poczynionych przez autora apelacji w oparciu o własną ocenę dowodów i wnioski z nich wyciągnięte, co nie może odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku, jako że nie można podzielić tych zastrzeżeń co do wartości dowodów, na których Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie.

Sąd Rejonowy badał okoliczności korzystne, jak i niekorzystne, zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k., przeprowadził bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak było w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też, zgodnie z rozważaniami zawartymi powyżej, uczynił.

W sprawie, wbrew zarzutowi apelacji, nie doszło również do obrazy przepisów art. 424 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, zaś w myśl pkt 2 tego przepisu, uzasadnienie powinno także zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Paragraf 2 stanowi zaś, że należy przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, a także przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem „uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził Sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Sąd więc powinien wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. W uzasadnieniu wyroku musi być przedstawiony tok rozumowania Sądu i to w taki sposób, żeby można było skontrolować słuszność tego rozumowania i jego zgodność z materiałem dowodowym (por. wyrok SN z dnia 29.09.1973r. IIKR 105/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 47; wyrok SN z dnia 18.01.1980r. IIIR 424/79, OSNPG 1980 nr 7 poz. 98; wyrok SN z dnia 14.06.1984r. IKR 120/84 OSNPG 1984 nr 12 poz. 115). Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku wskazał szczegółowo i w sposób wyjątkowo staranny, jakie fakty uznał za udowodnione, jakie za nieudowodnione, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach, odrzucając inne. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał również podstawę prawną wyroku. Skoro zatem uzasadnienie wyroku zawiera wszystkie wyżej wskazane elementy, jakie są wymagane przepisem art. 424 k.p.k., tym samym zarzut uchybienia temu przepisowi jest niezasadny.

Również zarzut naruszenia art. 2 § 1 i § 2 k.p.k. został uznany za całkowicie chybiony. Sposób procedowania w niniejszej sprawie nie naruszył zasad wymienionych w art. 2 § 1 k.p.k., zaś podstawę wszelkich rozstrzygnięć faktycznych w niniejszej sprawie stanowiły prawdziwe ustalenia faktyczne, jak wymaga tego przepis art. 2 § 2 k.p.k.

Także oparcie zarzutów apelacji na art. 92 k.p.k. nie może uznać uznane za trafne. Podstawę skarżonego wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w niniejszym postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia

Nie doszło również do naruszenia art. 410 k.p.k. Obrza art. 410 k.p.k. zachodzi tylko wówczas, gdy Sąd orzekający opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego, a zatem, gdy jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Taka natomiast sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie – niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesu

oskarżonego – poddany analizie i ocenie. Sąd Odwoławczy nie stwierdził istnienia podstaw do skutecznego wysuwania naruszenia przepisu art. 410 k.p.k.

Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Zgodnie z utrwalonym już poglądem wyrażonym w orzecznictwie i podzielonym przez Sąd Odwoławczy, błąd ustaleń faktycznych istotnych w orzekaniu zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniom wiedzy, kłóci się z zasadami rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest zasadny, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie wystarcza zatem do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu ustaleń. Zarzut taki bowiem powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (vide: wyrok S.A. w Krakowie z dnia 14.05.2008r., sygn. akt II AKa 50/08, KZS 2008/7-8/64). Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na wybrane przez siebie dowody i dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, z którego wyciągnął własne wnioski, pomijając te dowody (fragmenty dowodów), które przekonały Sąd Rejonowy o winie oskarżonego. Taka krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowanego wybiórczo, z pominięciem tych dowodów (fragmentów dowodów), które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, aby Sąd I instancji którąkolwiek regułą swobodnej oceny dowodów naruszył, nie może skutecznie uzasadniać podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd I Instancji nie naruszył również reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Zastosowanie reguły in dubio pro reo wchodzi w grę dopiero wówczas, gdy wątpliwości powzięte przez organ procesowy co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii nie dadzą się usunąć, pomimo podjęcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Nie są miarodajne wątpliwości w tej mierze podnoszone przez skarżącego. Dlatego dla oceny, czy został naruszony zakaz wynikający z art. 5 § 2 kpk, nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale wyłącznie to, czy Sąd meriti rzeczywiście podjął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego albo też czy w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć (vide: postanowienie SN z dnia 23.02.2006 r., sygn. akt III KK 335/05, Lex nr 180797, postanowienie SN z dnia 10.10.2012 r., sygn. akt V KK 61/12, Lex nr 1228657, wyrok SA w Krakowie z dnia 5.09.2012 r., sygn. akt II AKa 118/12, KZS 2012/10/40, wyrok SA w Krakowie z dnia 24.07.2012 r., sygn. akt II AKa 114/12, KZS 2012/9/41, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 09.05.2012 r., sygn. akt II AKa 113/12, Lex nr 1164208, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 11.04.2012 r., sygn. akt II AKa 89/12, Lex nr 1162858). W analizowanej sprawie Sąd Rejonowy wszystkie zgromadzone dowody sprawdził i poddał logicznej ocenie, ustalając na podstawie obdarowanych wiarygodnością dowodów fakty, nie dopatrując się, słusznie, istnienia nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości.

Gdy idzie o czyn na szkodę M. A., to Sąd Rejonowy poprawnie ocenił wartość zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, o czym była powyżej mowa. Sąd trafnie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej, która w sposób logiczny i rzeczowy opisała zajście, będąc po raz pierwszy przesłuchiwana krótko po zdarzeniu. Opis ubioru, jak i postury sprawcy przez nią podany znajduje potwierdzenie w zapisie monitoringu z dnia 30 listopada 2012 roku. Fakt nie zapamiętania przez pokrzywdzoną twarzy sprawcy i niemożność rozpoznania oskarżonego w czasie rozprawy oraz trudności w podaniu na rozprawie szczegółów, nie wpływa negatywnie i dyskwalifikująco na wiarygodność jej zeznań, zważywszy że zdarzenie miało charakter dynamiczny i trwało stosunkowo krótko, wcześniej pokrzywdzona nigdy nie widziała oskarżonego, apelujący pomija przy tym, że w chwili składania przez pokrzywdzoną zeznań na rozprawie upłynął blisko rok od zdarzenia. Pokrzywdzona podtrzymała uprzednio składane zeznania, w tym te, które złożyła kilka godzin po zajściu, w których wyjawiała m.in., że napastnik uderzył ją lewą ręką w twarz, mimo odmiennych twierdzeń apelującego. Przytaczane przez apelującego poglądy wyrażane w literaturze polskiej i obcej nie dają żadnych podstaw do podważania zeznań pokrzywdzonej. Na rozprawie zeznawała ona to, co zapamiętała, wskazywała na niepamięć niektórych szczegółów zdarzenia, co świadczy o jej obiektywizmie i rzetelności. Trafnie Sąd Rejonowy odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego z etapu rozprawy, kiedy to negował dokonanie czynu na szkodę M. A., dając

wiarę jego wyjaśnieniom z etapu postępowania przygotowawczego, kiedy to przyznał się do popełnienia tego czynu. Sąd I Instancji trafnie odrzucił wyjaśnienia oskarżonego z postępowania jurysdykcyjnego, w których m.in. tłumaczył poprzednie przyznanie się do winy wpływem przesłuchujących go policjantów, nakłanianiem go do przyznania się do winy, wskazywaniem, że jest nagrany na monitoringu i że jeśli chce dostać dozór a nie tymczasowy areszt to powinien się przyznać. Słusznie Sąd Rejonowy odrzucił wyjaśnienia oskarżonego składane na rozprawie, uznając że oskarżony, zmieniając swoje wyjaśnienia, dążył do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Apelujący pomija, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynu na szkodę tejże pokrzywdzonej w sytuacji, gdy był przesłuchiwany przez Prokuratora (k. 68). Nic nie daje podstaw do twierdzeń, że przyznanie się oskarżonego w tym zakresie do popełnienia tego czynu na etapie śledztwa nie było szczere i odpowiadające prawdzie. Sąd Rejonowy przekonująco wykazał, że przyznanie się oskarżonego do popełnienia tego czynu, choć później odwołane, znajduje potwierdzenie w dowodach, którym dał wiarę, w tym w zeznaniach pokrzywdzonej.

Także nietrafnym został uznany przez Sąd Odwoławczy zarzut apelacji, błędu w ustaleniach faktycznych, gdy idzie o drugi z czynów, na szkodę pokrzywdzonej M. K.. Sąd I instancji słusznie dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej oraz świadków: V. Z., Ł. F. i M. S.. W sposób rzetelny przedstawili oni opis poszczególnych sytuacji, tak jak je zapamiętali, ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczny ciąg wydarzeń. Pokrzywdzona M. K. zeznaje tuż po zdarzeniu m.in. „Nagle poczułam pchnięcie i puściłam torbę. Ja już nie wiem, czy to było uderzenie czy też odepchnięcie, po prostu puściłam torbę, ja otarłam się lewym kolaniem o ścianę budynku.” (k. 10), które to zeznania podtrzymała na rozprawie, a także w odpowiedzi na pytanie obrońcy oskarżonego zeznała: „Ja miałam notebook w prawym ręku, sprawca go zabierał, odepchnął mnie i ja się uderzyłam o ścianę.” (k. 239). Świadek V. Z. w zeznaniach złożonych tuż po zaistniałym zdarzeniu dokładnie podaje, iż: „Przez parę sekund razem trzymali tę torbę po czym mężczyzna popchnął drugą ręką M. która uderzyła w ścianę kamienicy.” (k. 15). Zaznaczyć należy, że V. Z. towarzyszyła wówczas pokrzywdzonej i była naocznym obserwatorem tego zdarzenia. Zeznania te świadek podtrzymała po odczytaniu ich na rozprawie. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż w świetle ujawnionych dowodów, uznanych za wiarygodne, są pełne podstawy do przyjęcia, że doszło do zastosowania przez oskarżonego przemocy wobec pokrzywdzonej. Apelujący pomija ten element. W kwestii zamiaru przywłaszczenia laptopa, który to zamiar neguje apelacja, Sąd Rejonowy słusznie ustalił, że oskarżony działał w celu przywłaszczenia laptopa. Oskarżony dokonał kradzieży tego laptopa, używając przemocy wobec pokrzywdzonej w postaci popchnięcia. Wbrew twierdzeniom apelującego, oskarżony po dokonaniu zaboru nie porzucił laptopa. Pokrzywdzona wraz z towarzyszącą jej V. Z. podjęły pościg za uciekającym oskarżonym w celu odzyskania skradzionego laptopa, zabranego wraz z torbą. Obie kobiety w trakcie pościgu straciły go z oczu, gdy wbiegł w ulicę (...). To pozwoliło oskarżonemu ukryć torbę z laptopem pod jednym z samochodów, w sposób niewidoczny dla postronnych osób. Oskarżony, po zatrzymaniu przez Policję nie chciał pierwotnie ujawnić miejsca ukrycia laptopa, choć ostatecznie wskazał to miejsce, co wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadków Ł. F. i M. S.. Z zeznań obu świadków jednoznacznie wynika, że laptop został przez oskarżonego ukryty, a nie porzucony. Aby go wydostać spod samochodu, należało się schylić i sięgnąć w kierunku centralnej części auta. To, że oskarżony, po tym, gdy w ramach pościgu za nim podjętym przez pokrzywdzoną i jej koleżankę, napotkały go idąc ulicą (...) i domagał się wówczas pieniędzy za oddanie laptopa, nie daje żadnych podstaw do twierdzeń, że tym samym brak jest możliwości przyjęcia istnienia zamiaru przywłaszczenia laptopa. Czyn polegający na dokonaniu kradzieży laptopa z użyciem przemocy wobec pokrzywdzonej został już dokonany. Kolejne zachowanie oskarżonego, polegające na żądaniu korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy, stanowi współukarany czyn.

Kwalifikacja prawna każdego z czynów jest prawidłowa

Niezasadne są zarzuty podnoszone w apelacji rażącej niewspółmierności wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica (rażącej w oczy niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować) pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w

następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k., a taka sytuacja nie zachodzi w omawianej sprawie (por. wyrok SN z dnia 02.02.195r., sygn. akt II KRN 198/94, OSNPK 1995, z.8, poz. 18, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 09.05.2012r., sygn. akt II AKa 111/12, Lex nr 1165157, wyrok SA w Poznaniu z dnia 08.03.2012r., sygn. akt II AKa 19/12, Lex nr 113355, wyrok SA w Krakowie z dnia 28.10.2011r., sygn. Akt II AKa 216/11, KZS 2011/11/57, wyrok SA w Krakowie z dnia 28.05.2010r., sygn. akt II Aka 82/10, KZS 2010/6/45). Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W niniejszej sprawie nie można przyjąć, aby wymierzone oskarżonemu P. P. przez Sąd Rejonowy jednostkowe kary pozbawienia wolności były niewspółmiernie surowe, mimo ich orzeczenia powyżej wymiaru wnioskowanego przez prokuratora, bo tylko stwierdzenie niewspółmiernej surowości pozwoliłoby Sądowi Odwoławczemu skorygować ich wymiar. Sąd Rejonowy nie był w żadnej mierze zobligowany do uwzględnienia stanowiska Prokuratora w kwestii wymiaru kary.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stopień winy oskarżonego, jak też stopień społecznej szkodliwości czynu każdego z czynów. Wymierzając kary jednostkowe, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił katalog okoliczności łagodzących i obciążających, przydając im odpowiednią rangę i znaczenie. Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko zdrowiu oraz przeciwko mieniu, w tym za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. Oskarżony kilkakrotnie odbywał już kary pozbawienia wolności. Ponadto oskarżony dopuścił się obu czynów w warunkach art. 64 § 2 k.k. Trafnie Sąd Rejonowy dopatrywał się dużego stopnia zdemoralizowania oskarżonego.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, zdatne są do osiągnięcia w odniesieniu do niego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a nadto spełniają wymogi w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymiar kary łącznej został orzeczony prawidłowo, na zasadzie asperacji, której bliżej jest do absorpcji niż kumulacji. Środek karny został orzeczony prawidłowo.

Reasumując, wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak i kara łączna są celowe, zasłużone i sprawiedliwe.

Dodać trzeba, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 i 440 k.p.k.).

Z tych względów Sąd Odwoławczy, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, jako że jest pensjonariuszem zakładu karnego i nie ma dochodów pozwalających na ich uiszczenie. Nadto na zasadzie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt. 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji.

SSO Lidia Haj SSO Jadwiga Żmudzka SSR del. Halina Almert